

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 7 listopada 2017 r.

Poz. 5897

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.600.2017 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 2 listopada 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1875)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Gminy Kochanowice Nr XXIX/228/17 z dnia 27 września 2017 r. w sprawie wyznaczenia miejsca placu targowego i ustalenia jego regulaminu, dalej jako „uchwała”, jako sprzecznej z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1875), dalej jako „ustawa” w zw. z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.), dalej jako „Konstytucja RP”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 27 września 2017 r. Rada Gminy Kochanowice podjęła uchwałę Nr XXIX/228/17 w sprawie wyznaczenia miejsca placu targowego i ustalenia jego regulaminu. W podstawie prawnej uchwały powołano przepisy art. 7 ust. 1 pkt 11, art. 18 ust. 1, art. 40 ust. 2 pkt 4, art. 41 ust. 1 oraz art. 42 ustawy.

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 4 października 2017 r.

W toku postępowania nadzorczego organ nadzoru uznał, iż uchwała jest niezgodna z prawem.

Zgodnie bowiem z treścią art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy, na podstawie niniejszej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Natomiast, jak wynika z treści art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Wskazany powyżej przepis Konstytucji RP stanowi jedną z podstawowych zasad działania organów administracji publicznej czyli zasadę praworządności.

Dodatkowo, organ nadzoru podkreśla, iż przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego, a organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. Przekroczenie kompetencji przez Radę Gminy przy podejmowaniu ww. uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje. Powyższe stanowisko organu nadzoru, potwierdza uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego oz. we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2000 r. (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym stwierdzono, iż „Opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.”

Tymczasem, § 1 uchwały jest sprzeczny z przepisem z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 7 Konstytucji RP. W treści wskazanego powyżej paragrafu uchwały określono, że „Wyznacza się lokalizację placu targowego w Kochanowicach na części nieruchomości położonej przy ul. Słonecznej, oznaczonej jako działka ewidencyjna nr 600/61.” W ocenie organu nadzoru, przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy nie może być podstawą do wydania aktu prawa miejscowego w zakresie wyznaczenia lokalizacji placu targowego. Przedmiotowej regulacji uchwały, która stanowi władcze rozstrzygnięcie o lokalizacji placu targowego w określonym miejscu, nie sposób zaliczyć do „zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej”.

Reasumując, zdaniem organu nadzoru, Rada Gminy nie posiada kompetencji do wyznaczania lokalizacji placu targowego w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego.

Wskazane powyżej stanowisko organu nadzoru znajduje potwierdzenie w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2009 r. (sygn. akt II SA/Ol 96/09, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), zgodnie z którym „Art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.) nie mógł stanowić natomiast podstawy wydania aktu prawa miejscowego w zakresie ustalenia lokalizacji targowiska. Władczego rozstrzygnięcia o lokalizacji targowiska w oznaczonym miejscu nie można traktować jako określenia zasad i trybu korzystania z targowiska.” (zob. również wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 października 2005 r., sygn. akt OSK 1932/04, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Dalej, należy wskazać, iż w ocenie organu nadzoru, przepisami prawa miejscowego wydanymi na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy mogą być przepisy regulaminu placu targowego, jednakże przedmiotowy regulamin może dotyczyć wyłącznie istniejącego placu targowego. Natomiast, jeżeli nieważnością dotknięty jest § 1 uchwały dotyczący wyznaczenia lokalizacji placu targowego to również ww. regulamin pozbawiony swego przedmiotu nie może ostać się w obrocie prawnym.

Niezależnie od powyższego, zdaniem organu nadzoru, również załącznik do uchwały (regulamin placu targowego) zawiera liczne nieprawidłowości.

Treść § 2 ust. 4 załącznika do uchwały jest sprzeczna z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy. Wskazany wyżej przepis § 2 ust. 4 załącznika do uchwały stanowi, że „Prowadzący sprzedaż ponoszą odpowiedzialność za szkody wyrządzone z ich winy w związku z prowadzoną sprzedażą i zobowiązani są do ich naprawy.” Zdaniem organu nadzoru, Rada Gminy nie posiada kompetencji do regulowania kwestii dotyczących odpowiedzialności za powstałe szkody na terenie placu targowego. Użyte w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy pojęcie "zasady i tryb korzystania" zawiera w sobie kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania oraz ustalania obowiązujących reguł zachowania się. W ocenie organu nadzoru, Rada Gminy Kochanowice nie jest uprawniona do regulowania zasad odpowiedzialności za szkodę powstałą na terenie placu targowego, gdyż wszelkie kwestie dotyczące tej odpowiedzialności zostały już uregulowane w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 459 ze zm.). Należy wskazać, że odpowiedzialność deliktowa i kontraktowa została wyczerpująco uregulowana w Kodeksie cywilnym, a zarówno Gmina, jak i korzystający z obiektu gminnego, zobowiązani są do przestrzegania prawa powszechnie obowiązującego (uregulowanego w akcie hierarchicznie wyższym), w tym przepisów prawa cywilnego. Dodatkowo, podkreślenia wymaga, iż modyfikacja, czy powtórzenie przepisów ustawy może wypaczyć ich sens. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, co może spowodować całkowitą lub częściową zmianę intencji prawodawcy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie z dnia 28 lutego 2003 r., sygn. akt I SA/Lu 882/02, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II OSK 1077/09, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 15 stycznia 2013 r., sygn. akt IV SA/Gl 391/12; publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Powyższe uwagi dotyczące niedopuszczalności zamieszczania w regulaminie placu targowego zakazów, które wynikają już z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, należy odnieść również do wskazanych poniżej zakazów sprzedaży towarów, tj.: określonych w § 3 ust. 1 pkt 1, pkt 2, pkt 5, pkt 6, pkt 8, pkt 10 załącznika do uchwały.

Przepis § 3 ust. 1 pkt 1 załącznika do uchwały jest sprzeczny z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 783 ze zm.). Jak wynika z przepisu art. 41 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, obrót detaliczny środkami

odurzającymi, substancjami psychotropowymi i prekursorami będącymi produktami leczniczymi prowadzą apteki i punkty apteczne, zapewniając odpowiednie warunki ich przechowywania uniemożliwiające dostęp osób nieuprawnionych do tych środków i substancji. We wskazanym przepisie art. 41 ust. 1 ww. ustawy, wymieniono, że środki odurzające i substancje psychotropowe mogą być sprzedawane wyłącznie w aptekach i punktach aptecznych, co skutkuje zakazem sprzedaży tych substancji w innych miejscach, w tym na placach targowych.

Dalej, trzeba podnieść, że § 3 ust. 1 pkt 2 załącznika do uchwały jest sprzeczny z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 9⁶ ust. 1 i ust. 2, art. 12 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 487 ze zm.). Jak wynika z treści art. 9⁶ ust. 1 i ust. 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, sprzedaż detaliczną napojów alkoholowych, zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa) przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży, prowadzi się w punktach sprzedaży, którymi są:

- 1) sklepy branżowe ze sprzedażą napojów alkoholowych;
- 2) wydzielone stoiska - w samoobsługowych placówkach handlowych o powierzchni sprzedażowej powyżej 200 m²;
- 3) pozostałe placówki samoobsługowe oraz inne placówki handlowe, w których sprzedawca prowadzi bezpośrednio sprzedaż napojów alkoholowych.

Producenci określani w art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina (Dz. U. z 2014 r. poz. 1104 oraz z 2015 r. poz. 1419 i 1893) mogą prowadzić sprzedaż detaliczną win gronowych pochodzących z upraw własnych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży w punkcie sprzedaży, którym jest lokalizacja w miejscu wytworzenia wina uzyskanego z winogron pochodzących z upraw własnych. Natomiast to przepis art. 12 ust. 1 i ust. 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, stanowi dla Rady Gminy podstawę do uregulowania w drodze uchwały dla terenu gminy (miasta) liczby punktów sprzedaży napojów zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa), przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży jak i w miejscu sprzedaży oraz zasady usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych.

Nadto, § 3 ust. 1 pkt 5 załącznika do uchwały jest sprzeczny z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 4 ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. Prawo probiercze (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 886). W treści art. 4 ustawy Prawo probiercze uregulowano, że wyroby z metali szlachetnych mogą być, z zastrzeżeniem art. 6, wprowadzane do obrotu i być przedmiotem obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli spełniają co najmniej 1 z następujących warunków:

- 1) są oznaczone:
 - a) polskimi cechami probierczymi,
 - b) cechami probierczymi, których obowiązek uznawania wynika z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych,
 - c) cechami probierczymi, na podstawie których dopuszczono wyroby z metali szlachetnych do obrotu w państwach członkowskich Unii Europejskiej, w państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Republice Turcji;
- 2) posiadają świadectwo badania.

Zaznaczenia również wymaga, że w art. 6 ustawy Prawo probiercze wprowadzono także szereg wyjątków od zasad obrotu metalami szlachetnymi, o którym mowa w art. 4 tej ustawy. Rada Gminy nie tylko więc wprowadziła zakaz, który już został ustanowiony przez ustawodawcę (w art. 4 tej ustawy), ale również zmodyfikowała przepisy ustawowe poprzez pominięcie wyjątków od zakazu tego obrotu. Na marginesie zaznaczenia wymaga, że ustawa Prawo probiercze nie ma zastosowania do kamieni szlachetnych, gdyż w ocenie organu nadzoru nie są one metalami szlachetnymi, o których mowa w art. 2 tej ustawy, więc nie podlega wymogom posiadania cechy probierczej.

Także treść § 3 ust. 1 pkt 10 załącznika do uchwały jest sprzeczna z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 10a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r.,

poz. 1840). Zgodnie z przepisem art. 10a ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie zwierząt, zabrania się wprowadzania do obrotu zwierząt domowych na targowiskach, targach i giełdach. Z powołanego wyżej przepisu ustawy o ochronie zwierząt wynika już ustawowy zakaz sprzedaży zwierząt domowych na placach targowych.

Również należy podkreślić, iż § 3 ust. 1 pkt 6 załącznika do uchwały jest sprzeczny z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 2 i art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1829 ze zm.) oraz art. 11 i art. 14 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. Prawo dewizowe (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 679).

Dalej, należy zaznaczyć, że treść § 3 ust. 1 pkt 8 załącznika do uchwały jest sprzeczna z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 2 pkt 2 i art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 290 ze zm.).

Dodatkowo, przepis § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika do uchwały jest sprzeczny z art. 2 Konstytucji RP. W powołanym przepisie załącznika do uchwały określono, że *„Na placu targowym zabrania się sprzedaży następujących towarów: substancji trujących i środków leczniczych.”* W ocenie organu nadzoru, przedmiotowa regulacja jest niejasna. Zwroty *„substancja trująca”* oraz *„środki lecznicze”* są na tyle niejasne, że wprowadzają poważne problemy interpretacyjne. W przypadku wystąpienia praktycznego problemu, tj. konieczności zakwalifikowania danego towaru jako *„substancja trująca”* oraz *„środki lecznicze”*, rozwiązanie może okazać się utrudnione lub wręcz niemożliwe. Należy zaznaczyć, że każdy przepis powinien być skonstruowany poprawnie językowo i logicznie, tworząc przepis jednoznaczny i zrozumiały dla ich adresatów. Na podstawie powyższego należy stwierdzić, iż wskazane uregulowanie jest sprzeczne z treścią art. 2 Konstytucji RP, poprzez naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego.

Następnie, należy podnieść, iż § 3 ust. 1 pkt 11 załącznika do uchwały jest sprzeczny z art. 2 Konstytucji RP oraz z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 51 § 1 - 3 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1094 ze zm.). W treści ww. § 3 ust. 1 pkt 11 załącznika do uchwały wskazano, iż *„Na placu targowym zabrania się sprzedaży następujących towarów: zakłócania spokoju, w szczególności poprzez głośne odtwarzanie nagrań.”* Wskazana powyżej regulacja załącznika do uchwały jest niejasna i niezrozumiała, co stanowi, że jest sprzeczna z treścią art. 2 Konstytucji RP, poprzez naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego. Nadto, organ nadzoru domniemywa, iż intencją Rady Gminy było wprowadzenie regulacji dotyczącej zakazu zakłócania spokoju na obszarze placu targowego. Jednakże, należy podkreślić, iż zakaz zakłócania spokoju wynika wprost z art. 51 § 1 - 3 Kodeksu wykroczeń, który stanowi, iż kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny (§ 1). Jeżeli czyn określony w § 1 ma charakter chuligański lub sprawca dopuszcza się go, będąc pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny (§ 2). Podżeganie i pomocnictwo są karalne (§ 3). W ocenie organu nadzoru, zamieszczanie w regulaminie placu targowego zakazów, które wynikają już z powszechnie obowiązujących przepisów prawa nie znajduje uzasadnienia prawnego. Jak już wskazano powyżej, regulamin placu targowego nie może ponownie regulować materii wynikającej już z aktów wyższego rzędu, więc zatem niedopuszczalna jest ich modyfikacja, czy powtórzenie tych przepisów.

Dalej, należy wskazać, iż treść § 5 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 oraz § 6 ust. 1 w zakresie wyrazów *„uiszczenia opłaty targowej i”* i ust. 2 załącznika do uchwały jest sprzeczna z przepisem art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy w zw. z art. 19 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1785). W treści wskazanych powyżej paragrafów załącznika do uchwały określono kwestie dotyczące obowiązku uiszczania opłaty targowej, podmiotu uprawnionego do poboru opłaty, dowodu uiszczenia opłaty targowej oraz kontroli dokonania uiszczenia opłaty targowej. Należy podkreślić, że obecnie obowiązujące przepisy prawa przyznają radzie gminy kompetencję do stanowienia zasad ustalania i poboru oraz terminów płatności i wysokości stawek opłaty targowej w trybie art. 19 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z art. 19 tej ustawy, rada gminy, w drodze uchwały określa zasady ustalania i poboru oraz terminy płatności i wysokość stawek opłat określonych w ustawie (w tym opłaty targowej) (pkt 1 ww. przepisu), może także zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso, a także może wprowadzić obowiązek prowadzenia przez inkasentów ewidencji osób, o których mowa w art. 17 ust. 1, zobowiązanych do uiszczania opłaty miejscowej oraz określić szczegółowy zakres danych zawartych w tej ewidencji, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego poboru opłaty miejscowej

(pkt 2 ww. przepisu). W ocenie organu nadzoru, wszelkie regulacje dotyczące opłaty targowej winny się znaleźć w odrębnej uchwale podejmowanej na podstawie art. 19 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, nie zaś w regulaminie targowiska.

Wskazane powyżej stanowisko organu nadzoru jest spójne z orzecznictwem sądów administracyjnych. Zgodnie bowiem z uzasadnieniem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 30 września 2014 r. (sygn. akt III SA/Wr 476/14, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych) - „Wskazać należy, że wszelkie regulacje dotyczące opłaty targowej winny znaleźć się w uchwale podejmowanej na podstawie art. 19 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 95, poz. 613 z późn. zm.), a nie zaś w regulaminie targowiska. Zawarcie ich w przedmiotowym regulaminie, nawet poprzez odesłanie do innych uregulowań, może wywoływać niejasności interpretacyjne. Ponadto wskazać należy, że obowiązek uiszczenia opłaty targowej, jak i wskazanie od kogo opłatę należy pobierać, wynika z ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Uchwała organu stanowiącego gminy nie może regulować raz jeszcze tego, co zostało zawarte w obowiązującej ustawie. Bowiem taki zapis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której jest zawarty, co może prowadzić do zmiany intencji prawodawcy.” (por. również wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt III SA/Wr 96/14, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż uchwała Rady Gminy Kochanowice Nr XXIX/228/17 z dnia 27 września 2017 r. w sprawie wyznaczenia miejsca placu targowego i ustalenia jego regulaminu, została podjęta z istotnym naruszeniem obowiązującego prawa, co czyni stwierdzenie jej nieważności uzasadnionym i koniecznym.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru Prawnego

Krzysztof Nowak

Otrzymuje:

- Rada Gminy Kochanowice.